

РЕШЕНИЕ

№ 1132

гр. София, 10.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 03.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8479** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба вх.№ 31768/01.09.2023 г., подадена от "Чайна сити" ООД, ЕИК по Булстат:[ЕИК], чрез адв.А., с която е предявен иск срещу Националната агенция за приходите, с претенция за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 8 800 лв., представляващи

1. заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 5 000 лв. за обжалване по административен ред на Ревизионен акт № Р-22221120001161-091-001/17.09.2020 г. на ТД на НАП-гр.С., отменен с Решение № 1886/14.12.2020 г. на Директора на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП, като със същото решение е постановено преписката да бъде върната за нова ревизия;

2. заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 3 800 лв. за обжалване по административен ред на издадения при повторната ревизия Ревизионен акт № Р-22002221000104-091-001/11.08.2021 г. на ТД на НАП-гр.С., потвърден с Решение № 1737/12.11.2021 г. на Директора на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП, отменен с Решение № 5339 от 22.08.2022 г. на АССГ по адм.дело № 453/2022 г., оставено в сила с Решение № 5273 от 18.08.2023 г. на ВАС по адм.дело № 10169/2022 г.;

ведно със законната лихва за забава върху така претендираното обезщетение, считано от датата на предявяване на исковата молба (01.09.2023 г.) до окончателното й

изплащане. Претендират се и разноските по настоящото производство.

В исковата молба се твърди, че причинените имуществени вреди се изразяват в заплащане на юридически услуги за правно съдействие, представителство, защита и възнаграждение в общ размер 8 800 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне на жалба срещу РА № Р-22221120001161-091-001/17.09.2020 г. и РА № Р-22002221000104-091-001/11.08.2021 г., и двата на ТД на НАП-гр.С.. В с.з. ищецът се представлява от адв.А., която поддържа иска, моли Съда да уважи предявения иск по съображенията, изложени в исковата молба. Претендира сторените по делото разноси и адвокатско възнаграждение, съобразно представен списък по чл.80 от Гражданския процесуален кодекс (л.249). Представя писмени бележки от адв.Д. с подробни съображения.

Препис от исковата молба е връчен на ответника за отговор. В срока по чл.131 от ГПК е постъпил отговор от НАП чрез юк.А., в който последната излага становище за допустимост на исковата претенция, но счита същата за неоснователна. Отправя възражение, че не е доказано ползване на адвокатска услуга за обжалване на ревизионния акт по административен ред. Жалбата е депозирана от управителя на дружеството, към нея не е бил приложен договор за правна защита и съдействие. Счита, че от събраните по делото доказателства не може да се установи по безспорен начин твърдяната вреда, връзката между нея и отменения РА. Изтъква, че адвокатската защита в случая не е била задължителна. При липсата на законовите предпоставки на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, ответникът моли Съда да отхвърли исковата молба по изложените в отговора съображения. Отправя възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, предмет на иска. В с.з. ответникът чрез юк.Й., впоследствие чрез юк.А. моли Съда да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан по съображения, подробно изложени в депозирания отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

С. градска прокуратура чрез прокурор К. дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата молба и моли Съда да отхвърли същата.

Административен съд-София град, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със ЗВР № Р-22221120001161-020-001/27.02.2020 г., изменена със ЗИЗВР № Р-22221120001161-020-002/26.05.2020 г., е възложена ревизия на "Чайна сити" ООД определяне на задължения на дружеството по ЗДДС за данъчни периоди от м.февруари 2019 г. до м.декември 2019 г.

С РА № Р-22221120001161-091-001/17.09.2020 г., издаден от Г. М. В.-Н., Началник на сектор – орган, възложил ревизията, и П. Н. Г., гл.инспектор по приходите – ръководител на ревизията, на "Чайна сити" ООД са установени задължения по ЗДДС в общ размер 102 708.58 лв., от които главница 93 903.09 лв. и лихви от 8 805.49 лв. (л.40). Ревизионният акт е издаден въз основа на РД № Р-22221120001161-092-001/29.07.2020 г. (л.22).

На 28.09.2020 г. в [населено място] между "Чайна сити" ООД – клиент, и Л. Ю. Д. – адвокат, вписан в С. адвокатска колегия с личен номер [ЕГН], е сключен Договор за правна помощ и съдействие с предмет правна помощ, защита и съдействие по обжалване по административен ред на РА № Р-22221120001161-091-001/17.09.2020 г. За така уговорените услуги е уговорено клиентът да заплати на адвоката възнаграждение в размер на 5 000 лв., което е заплатено при подписване на договора

(л.31).

Като доказателство за заплащане на уговорените услуги е представена разписка от 28.09.2020 г. за сумата от 5 000 лв. (л.32).

На 08.10.2020 г. от "Чайна сити" ООД чрез адв.Л. Д. е депозирана жалба вх.№ 53-03-2778 срещу издадения РА № Р-22221120001161-091-001/17.09.2020 г., за което е представено копие от подадената жалба (л.33).

С Решение № 1886/14.12.2020 г. на Директора на дирекция ОДОП-гр.С. при ЦУ при НАП (л.40) РА № Р-22221120001161-091-001/ 17.09.2020 г. е отменен като незаконосъобразен и преписката е върната за нова ревизия.

В съответствие с така постановеното решение, със ЗВР № Р-22002221000104-020-001/07.01.2021 г., изменена със ЗИЗВР № Р-22002221000104-020-002/12.04.2021 г., е възложена ревизия на "Чайна сити" ООД за определяне на задължения на дружеството по ЗДДС за данъчни периоди м.септември и м.декември 2019 г.

На 19.07.2021 г. в [населено място] между "Чайна сити" ООД – клиент, и Л. Ю. Д. – правен помощник Адвокатско дружество "А. и М.", ЕИК по Булстат:[ЕИК], представлявано от адв.С. А., е сключен Договор за правно съдействие с предмет правна помощ и съдействие по обжалване на РА, издаден по повторна ревизия, възложена със ЗВР № Р-22002221000104-020-001/07.01.2021 г., изменена със ЗИЗВР № Р-22002221000104-020-002/12.04.2021 г. За така уговорените услуги е уговорено клиентът да заплати на адвоката възнаграждение в размер на 3 800 лв., което е заплатено при подписване на договора (л.57).

Като доказателство за заплащане на уговорените услуги е представена разписка от 19.07.2021 г. за сумата от 3 800 лв. (л.58).

При новата ревизия е издаден РА № Р-22002221000104-091-001/ 11.08.2021 г. от Г. М. В.-Н., Началник на сектор – орган, възложил ревизията, и Ц. К. Х., гл.инспектор по приходите – ръководител на ревизията, на "Чайна сити" ООД са установени задължения по ЗДДС в общ размер 122 658.11 лв., от които главница 103 483.40 лв. и лихви от 19 174.71 лв. (л.47). Ревизионният акт е издаден въз основа на РД № Р-22002221000104-092-001/29.06.2021 г. (л.50).

На 07.09.2021 г. от "Чайна сити" ООД чрез адв.С. А. е депозирана жалба вх.№ 53-03-2272 срещу издадения РА № Р-22002221000104-091-001/11.08.2021 г., за което е представено копие от подадената жалба (л.59).

След потвърждаването му при обжалването по административен ред с Решение № 1737/12.11.2021 г. на Директора на дирекция ОДОП-гр.С. при ЦУ при НАП (л.66), РА е обжалван по съдебен ред и е отменен с Решение № 5339 от 22.08.2022 г. на АССГ по адм.дело № 453/2022 г. (л.81). Съдебното решение е оставено в сила с Решение № 5273 от 18.05.2023 г. на ВАС по адм.дело № 10169/2022 г. (л.86).

В хода на съдебното производство към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства:

Представени от ответника: в с.з. от 06.06.2024 г. – жалба вх.№ 53-03-2778/08.10.2020 г. срещу РА № Р-22221120001161-091-001/ 17.09.2020 г., с приложно пълномощно на адв.Л. Д. (л.106) и жалба вх.№ 53-03-2272/07.09.2021 г. срещу РА № Р-22002221000104-091-001/11.08.2021 г., с приложено пълномощно на адв.С. А. (л.113).

В същото с.з. ответникът предяви възражение за недостоверност на датите на представените с исковата молба договори за правна помощ и съдействие и разписки.

С протоколно определение от 06.06.2024 г. Съдът указа на ищеца, че може по реда на чл.181 ГПК да установи достоверността на датите на частните документи, за които ответникът е направил възражение за недостоверни дати.

В тази връзка ищецът в с.з. от 03.10.2024 г. представи препис извлечение от акт за смърт на 27.11.2021 г. на Ч. Дзиенмин, който е бил управител на "Чайна сити" ООД (л.124).

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Исковата молба е предявена в петгодишния давностен срок от влизане в сила на Решение № 1886/14.12.2020 г. на Директора на дирекция ОДОП-гр.С. при ЦУ при НАП, с което е отменен РА № Р-22221120001161-091-001/17.09.2020 г.; респ. от влизане в сила на Решение № 5273 от 18.05.2023 г. на ВАС по адм.дело № 10169/2022 г., с което е оставена в сила отмяната на РА № Р-22002221000104-091-001/ 11.08.2021 г.

Исковата молба е предявена на от легитимиран субект – адресат на отменения РА, вследствие на който се претендират обезщетения за претърпени имуществени вреди, представляващи заплатени юридически услуги за правно съдействие, представителство, защита и възнаграждение, и при наличие на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима по смисъла на чл.204, ал.1 вр. чл.203 АПК.

Разгледан по същество искът е основателен.

Съобразно установените в чл.19 ЗНАП правила агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им. Обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия може да бъдат претендирани след тяхната отмяна. Когато вредите са причинени от нищожен акт на органите или служителите на НАП или от тяхно незаконно действие или бездействие, нищожността на акта, съответно незаконосъобразността на действието или бездействието, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Отговорността на НАП обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловна необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 ЗОДОВ.

В случая по делото е установена първата предпоставка – два незаконосъобразни РА, с първия от които са установени задължения по ЗДДС в общ размер 102 708.58 лв., а с втория – задължения по ЗДДС в общ размер 122 658.11 лв., същите отменени с влезли в сила актове на администрацията и на Съда. Отмяната на първите задължения е станала в хода на развилото се обжалване по административен ред, а на вторите - в хода на съдебно развилото се обжалване. Следователно ищецът е доказал наличието на незаконосъобразни актове, издаден от административен орган, при изпълнение на административна дейност по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

И при съобразяване на обстоятелството, че при повторната ревизия не започва нова такава, а се възстановява висящността на производството по отменения РА (арг. от чл.155, ал.6 ДОПК), то и повторният РА, издаден след отмяната на първоначалния, също е отменен.

При това положение Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съобразно чл.154 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените имуществени или неимуществени вреди, както и причинната връзка между тях.

Законодателят не предвижда ред за присъждане на разноски в производствата по обжалване на ревизионни актове по административен ред. Единственият път за защита на лицата е исковото производство по ЗОДОВ. Дискусионният момент е дали е налице причинно-следствена връзка между незаконосъобразния ревизионен акт и направените от ищеца разноски за адвокатска защита, след като процесуалното представителство и правната помощ не са задължителни и възнаграждението се изплаща въз основа на договор между ищеца и адвоката.

Съдът преценява като основателна претенцията за обезщетяване на претърпени загуби от направените разноски за адвокатска защита в производството пред Директора на ДОДОП. То е иницирано от ищеца във връзка със защитата му срещу два РА, издадени от служители на НАП, пред решаващ орган в администрацията на ответника. Съгласно ДОПК обжалването на РА по административен ред е задължително, а не алтернативно – РА не може да бъде обжалван пред Съда, ако не е бил обжалван пред ДОДОП. Правото на защита и правна помощ е основно конституционно право не само на гражданите, но и на юридическите лица, и упражняването му не може да се тълкува само и единствено като акт на свободната воля за договаряне на ищеца. Противното означава да се ограничи правото на защита посредством липса на възможност да се възстановяват разноските за защитата. Разпоредбата на чл.13 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, ратифицирана със закон, приет на 31 юли 1992 г., ДВ, бр.66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр.80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г., регламентира правото на ефективни правни средства за защита: Всеки, чиито права и свободи, предвидени в тази конвенция, са нарушени, трябва да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита от съответна национална институция дори и нарушението да е извършено от лица, действащи в качеството си на

представители на официалните власти.

Съдът намира, че е налице причинена вреда, подлежаща на обезщетяване по отношение на сторените разноски в производството по издаване на двата РА и за обжалването им по административен ред.

Видно, че Договор за правна помощ и съдействие от 28.09.2020 г. е с предмет правна помощ, защита и съдействие по обжалване по административен ред на РА № Р-22221120001161-091-001/17.09.2020 г., а Договор за правно съдействие с предмет правна помощ и съдействие от 19.07.2021 г. е с предмет обжалване на РА, издаден по повторна ревизия, възложена със ЗВР № Р-22002221000104-020-001/07.01.2021 г., изменена със ЗИЗВР № Р-22002221000104-020-002/12.04.2021 г. Договорите са изпълнени, като жалби са подготвени и подадени от упълномощените адвокати до решаващия орган.

Уговореното по първия договор възнаграждение за адвокатските услуги в размер на 5 000 лв. и по втория договор в размер на 3 800 лв. е заплатено в брой, за което са представени надлежни разписки. При това положение следва да се приеме, че са налице доказателства за плащането.

Съдът намира за неоснователно предявеното от ответника възражение за недостоверност на датите на представените с исковата молба договори за правна помощ и разписки за заплащане на сумите. Същите безспорно са частни документи по смисъла на чл.180 ГПК. По силата на чл.181 от същия кодекс частният документ има достоверна дата за трети лица от деня, в който е заверен, или от деня на смъртта, или от настъпилата физическа невъзможност за подписване на лицето, което е подписало документа, или от деня, в който съдържанието на документа е възпроизведено в официален документ, или от деня, в който настъпи друг факт, установяващ по безсъмнен начин предхождащото го съставяне на документа. С оглед представения от ищеца препис извлечение от акт за смърт на 27.11.2021 г. на Ч. Дзиенмин, който е бил управител на "Чайна сити" ООД до смъртта си, следва да се приеме, че датите на договорите (28.09.2020 г. и 19.07.2021 г.), както и датите на разписките (също 28.09.2020 г. и 19.07.2021 г.), са достоверни, тъй като управителят на дружеството е починал на 26.11.2021 г., а датите на частните документи предхождат това събитие. Смъртта на лицето представлява факт по смисъла на чл.181 ГПК, установяващ по безсъмнен начин предхождащото съставяне на документа. При това положение въпросните доказателства могат да служат като годни доказателства в подкрепа становището на ищеца за договаряне и предоставяне на извършените услуги, както и за заплащане на същите. Договорът е изпълнен и предметът на адвокатската услуга е наличен, за услугите са заплатени договорените суми, които съставляват имуществена вреда за ревизираното дружество – ищец. Следователно е доказан и вторият елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Съдът намира, че е налице пряка и непосредствена връзка между отменения като незаконосъобразен административен акт и причинената вреда. В тази връзка неоснователни са доводите на ответника, че разходите не са в пряка и непосредствена причинна връзка с отменените РА. Жалбите са депозираны от упълномощените адвокати и към същите са приложени надлежни пълномощни.

Неоснователно ответникът възражава, че договорите и разписките са създадени за целите на исковото производство, доколкото не са посочени и не са приложени в административните производства. Изискуемо по закон приложение към жалбата (чл.145, ал.2 ДОПК) е само пълномощното, когато жалбата се подава от пълномощник. Липсва изискване за прилагане на договора за правна защита, защото представителната власт на пълномощника не произтича от него. За разлика от едностранната упълномощителна сделка, договорът е двустранна сделка, за която приходната администрация е трето лице. Указаната двустранна сделка урежда правата и задълженията на страните по нея и липсва законово изискване за довеждането ѝ до

знанието на третото лице.

При съвкупната преценка на доказателствата по делото следва извод, че в двете административни производства по защита срещу незаконосъобразния РА пред решаващия орган ищцовото дружество е използвало адвокатски услуги, помощ и съдействие, за което от негова страна е заплатено съответното възнаграждение.

Съгласно т.1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г., постановено по тълк.дело № 6/2012 г. на ОСГТК, ВКС, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В сключения договор следва да бъде вписан начинът на плащане – ако плащането е извършено по банков път, задължително страната трябва да представи доказателства за това, а в случай че плащането е в брой, то тогава вписването за извършеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно доказателство, като има характер на разписка за получената сума. При така установеното Съдът намира за безспорно доказано извършеното плащане в брой на сумите от 5 000 лв. и 3 800 лв. съгласно представените договори и приложените разписки, чиято достоверност не е оспорена по делото.

Безспорно е по делото, че от издаването на двата незаконосъобразни РА № Р-22221120001161-091-001/17.09.2020 г. и Р-22002221000104-091-001/11.08.2021 г., и двата на ТД на НАП-гр.С., ищцовото дружество е претърпяло вреди, изразяващи се в сторени разноски за адвокатско възнаграждение в хода на двете административни оспорвания на актовете пред ДОДОП-гр.С..

Съдът намира, че ищцовото дружество не би заплатило адвокатско възнаграждение и това нямаше да представлява вреда, ако не бяха издадени незаконосъобразните РА. Независимо че липсва нормативно установено задължение за процесуално представителство, адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт. Това е така, тъй като намаляването на имуществото на ищеца вследствие заплатената сума за адвокатско възнаграждение, е породено от издаването на незаконосъобразните РА. Фактът, че адвокатската защита не е задължителна, не влече по необходимост и извод, че страната няма право да ангажира свой адвокат, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издадения незаконосъобразен ревизионен акт. В съдебната практика е прието, че причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в действителност. От друга страна така сторените разноски няма как да бъдат обезщетени предвид липсата на специален ред за това.

Нормата на чл.17, ал.6 ДОПК определя, че задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им. Отговорността се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ. Същото е определено и в нормата на чл.19, ал.2 ЗНАП.

Предявеният иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ следва да бъде уважен като основателен и доказан. Тава е така, защото наличието на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ води до основателност на исковата претенция. Същата следва да се уважи в претендирания от ищеца размер.

Съдът съобразява, че с отговора на исковата молба ответникът е отправил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Същото е направено своевременно, доколкото в производството пред ДОДОП не може да се прати такова възражение. Съгласно чл.161, ал.2 ДОПК при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. Съобразно чл.36, ал.2 ЗА този размер не бива да е по-малък от предвидения в тарифата минимален размер.

Нормата на чл.8, ал.1, т.5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ред. ДВ, бр.41 от 23.05.2017 г., действаща към момента на депозиране на жалбата срещу РА), предвижда за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес, при интерес от 100 000 до 1 000 000 лв. възнаграждението да е 3 530 лв. плюс 1 % за горницата над 100 000 лв. При материален интерес 102 708.58 лв. по първия РА и 122 658.11 лв. по втория РА дължимото адвокатско възнаграждение възлиза на 3 557.09 лв. по първото оспорване и на 3 756.58 лв. по второто оспорване. Регламентираните с Наредбата минимални размери не са задължителни за договаряне между страните, но те са един ориентир относно това, кое съставлява справедливо възнаграждение, като се отчитат и други фактори, като видът на съответното дело, неговата фактическа и правна сложност, броят на откритите съдебни заседания, фактическото участие на процесуалния представител на страната в процеса.

В тази връзка следва да се има предвид и Тълкувателно решение № 1 от 11.12.2018 г. на ВКС, ОСГК, въпреки че същото касае определяне на обезщетение за имуществени вреди, съставляващи адвокатско възнаграждение, в размер, по-малък от платения в наказателния процес при иск по чл.2, ал.1 ЗОДОВ. Видно от мотивите на същото, когато в едно съдебно производство от страна на ответника е отправено възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение /както е в настоящия случай/ съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, в правомощията на съда по иска за обезщетение за вреди е да изследва дали представляваният е положил дължимата грижа при уговарянето на адвокатското възнаграждение с оглед материалния интерес по делото, очакваните усилия и труд, които адвокатът предстои да положи при осъществяване на защитата. Точно такъв е конкретният случай: за подготовка на жалбата по административен ред адвокатското дружество е положило немалко усилия и труд, извършило е всички необходими действия, за да защити интересите на клиента си. Именно затова минималният адвокатски хонорар, определен според цитираната наредба в актуалната ѝ редакция към момента на подаване на жалбата пред ДОДОП, е недостатъчен.

Размерите на адвокатските възнаграждения от 5 000 лв. и 3 800 лв. Съдът намира за справедливи и обосновани. Същите не са прекомерни, тъй като са съответни на правилото по чл.36, ал.2, изр.второ ЗА. Ето защо искът следва да се уважи именно в предявения размер.

Следва да бъде уважена и претенцията за присъждане на законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на исковата молба (01.09.2023 г.) до окончателното ѝ изплащане. Когато при иск за обезщетение по ЗОДОВ ищецът посочи, че претендира законна лихва от завеждане на исковата молба, Съдът е обвързан с искането му.

По делото ищецът е направил искане за присъждане на разноски, което с оглед изхода на спора е основателно. От представения от ищеца списък на разноските по чл.80 ГПК (л.130) е видно, че се претендират разноски в общ размер на 1 225 лв., от които 25 лв. внесена държавна такса и 1 200 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. За последното са представени надлежни доказателства за заплащането му. Ответникът не е отправил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по настоящото дело. В рекапитулация на ищеца следва да се присъдят разноски в общ размер 1 225 лв.

Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], да заплати на "Чайна сити" ООД, ЕИК по Булстат:[ЕИК], обезщетения за имуществени вреди, както следва:

1. в размер на 6 000 лв. (пет хиляди лева), представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за обжалване по административен ред на Ревизионен акт № Р-22221120001161-091-001/17.09.2020 г. на ТД на НАП-гр.С., отменен с Решение №

1886/14.12.2020 г. на Директора на дирекция "ОДОП"-гр.С.; ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба (01.09.2023 г.) до окончателното ѝ изплащане;

2. в размер на 3 800 лв. (три хиляди и осемстотин лева), представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за обжалване по административен ред на Ревизионен акт № Р-22002221000104-091-001/11.08.2021 г. на ТД на НАП-гр.С., потвърден с Решение № 1737/12.11.2021 г. на Директора на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП, отменен с Решение № 5339 от 22.08.2022 г. на АССГ по адм.дело № 453/2022 г., оставено в сила с Решение № 5273 от 18.08.2023 г. на ВАС по адм.дело № 10169/2022 г.; ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба (01.09.2023 г.) до окончателното ѝ изплащане

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите, [населено място], [улица], да заплати на "Чайна сити" ООД, ЕИК по Булстат:[ЕИК], разноски по настоящото дело в размер на 1 225 лв. (хиляда двеста двадесет и пет лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд с касационна жалба или протест в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: